

РЕШЕНИЕ

№ 2432

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 12.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10541** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № 21001100008 / 14. 07. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 1906 / 25. 10. 2011 г. на Директора на дирекция „ОУИ” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1100008 от 03. 01. 2011 г., издадена от Ц. Н.– на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-06 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на

дружеството за данък по ЗДДС за периода 06. 02. 2008 г. – 30. 04. 2008 г., 01. 08. 2008 г. – 31. 08. 2008 г. и 01. 10. 2008 г. – 31. 10. 2008 г. Ревизията е следвало да приключи до 10. 04. 2011 г.

Ревизията е повторна, във връзка с отменително решение № 1876 / 06. 12. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1100008 от 26. 04. 2010 г., връчен на представляващ дружеството на 16. 06. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1100008 / 29. 04. 2011 г., е определена М. Ц. П., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № 21001100008 / 14. 07. 2011 г., връчен на управителя на дружеството на 15. 08. 2011 г.

С жалба вх. № 10-55-03-4260 / 19. 08. 2011 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1906 / 25. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден, като и изменен само в частта за установените лихви за забава. Решението е връчено на 01. 11. 2011 г.

С жалба, вх. № 53-02-461/ 14. 11. 2011 г., е обжалван РА по съдебен ред, в потвърдената от директора на Дирекция „ОУИ” част.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № 21001100008 / 14. 07. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., в потвърдената му с Решение № 1906 / 25. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С. част, на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 13 160 лв. по фактури издадени от [фирма] и са определени лихви за забава в размер на 4 714, 80 лв. При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 13 160 лв. по 7 бр. фактури подробно описани в РА, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като същия не е открит на декларирания от него адрес.

По делото са представени единствено фактурите от страна на този доставчик и договор

за доставка на противопожарна техника от 01. 02. 2008 г. Липсват обаче каквито и да е транспортни документи относно доставката или произхода на стоката и доказателства за нейното съхранение и предаване.

Видно от мотивите на решение № 1876 / 06. 12. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., с което преписката е върната за извършване на нова ревизия, жалбоподателя е посочил, че предходен доставчик на [фирма], е фирмата [фирма], за което са представени договор и фактури за доставка.

Видно от представената по делото (стр. 61) декларация от [фирма], дружеството не е имало търговски взаимоотношения с [фирма] и не е издавало фактури за сделки с тази фирма.

В тази връзка, независимо от твърденията в жалбата, че жалбоподателя не можел да носи отговорност за действията на трети лица, но може да се приеме, че са налице реално осъществени доставки между него и [фирма], тъй като не са налице доказателства, че последната фирма е придобила противопожарната техника, която впоследствие е продала на [фирма], за което са издадени процесните фактури. След като не са налице доказателства за придобиването на тези стоки, няма как впоследствие същите да бъдат препродадени, тъй като никой не може да прехвърли другиму повече права отколкото сам има.

Съдът счита за неоснователни доводите изложени в жалбата, за наличие на процедурни нарушения при връчване на исканията за представяне на документи и писмени обяснения от [фирма].

С искане за представяне на документи и писмени обяснения № 10-53-06-104 / 14. 02. 2011 г., е поискано представянето на документи от [фирма], [населено място].

С протокол за извършена насрещна проверка № 1107392 / 21. 02. 2011 г. и № 11008561 / 28. 02. 2011 г., е констатирано, че при извършените две посещения на адреса на доставчика не е открит представител на фирмата или упълномощено лице. В случая проверката е извършена на адрес – ул. Д. Й.” № 3, но при предходната ревизия проверки са извършвани и на вписания адрес на управление на дружеството – [улица], като отново не е открито дружеството или упълномощено лице, видно от протоколите за извършени проверки през 2010 г.

Следва да се отбележи, че съдът е инстанция по същество, като в рамките на настоящото съдебно производство, не се представиха, като съответно и не се направиха никакви доказателствени искания, за събиране на относими доказателства, с оглед твърдените нарушения при издирването на предходния доставчик от страна на данъчната администрация.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от

страните, съгласно която фактурите са отразени в дневниците за покупки и подадените справки – декларации по ЗДДС, като са заверени съответните сметки.

В същото време, вещото лице, не е установило контакт с представител на доставчика, поради което не е извършена проверка нито в неговото счетоводство, нито са изследвани данни за наличието на кадрова и материална обезпеченост за извършването на доставките.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката. Няма доказателства, че прекия доставчик притежава материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши фактурираните доставки, като освен това няма данни как е придобил стоките, които след това се твърди че е прехвърлил, тъй като неговия предходен доставчик изрично е посочил че не е имал търговски взаимоотношения с него и не му е издавал никакви фактури.

Съгласно чл. 51 от ДОПК, съответно чл. 182 от ГПК, вписванията в счетоводните книги се преценяват от съда според тяхната редовност и с оглед на другите обстоятелства по делото, т.е. нередовно водените счетоводни книги нямат доказателствена сила. Не може да бъде доказано без проверка в счетоводството на доставчика и жалбоподателя, че счетоводните документи са явяват част от редовно водено счетоводство (т.е., че са съставени своевременно и при воденето им е спазвана хронологията на осъществяване на стопанските операции), съгласно изискванията на счетоводното законодателство, което е абсолютно необходимо с оглед преценка на доказателствената им сила.

В тази връзка, съдът счита за неоснователни изложените в жалбата доводи, че неговия доставчик бил обявен в несъстоятелност по искане на приходната администрация, поради което извършената ревизия била тенденциозна, тъй като двете производства не са взаимно свързани.

Неоснователни са и доводите за нарушаване срока за извършване на ревизията, тъй като ЗВР е връчена на 10. 01. 2011 г. и е следвало е следвало да приключи до 10. 04. 2011 г., като РД е издаден на 26. 04. 2011 г. Действително с малко не е спазен срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 1 от ДОПК, като противно на твърденията в писмените бележки на жалбоподателя, тези срокове не са преклузивни, а инструктивни, като в този период не са събирани никакви доказателства, за да се приеме, че същите не са събрани в хода на ревизионното производство.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган

и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № 21001100008/14. 07. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден частично с Решение № 1906 / 25. 10. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [жк], [жилищен адрес]О, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 807,50 (осемстотин и седем, 50) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: